

Sygn. akt I CSK 2821/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa P. H. i M. H.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o ustalenie ewentualnie o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt I ACa 59/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2.700,00
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego).**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sadu Apelacyjnego w Białymstoku z 18 listopada 2021 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z 4 listopada 2020 r., wydanego w sprawie z powództwa P. H. i M. H. o ustalenie ewentualnie o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżący wskazał potrzebę dokonania wykładni następujących przepisów prawa:

1. art 69 ust 1 p.b.: czy kwota wskazana w umowie kredytu denominowanego w walucie CHF stanowi kwotę oddaną do dyspozycji kredytobiorcy, a walutą kredytu jest CHF, a w konsekwencji kredyt podlega spłacie w CHF, czy kwotą oddaną do dyspozycji kredytobiorcy jest niewskazana wprost w umowie kwota w walucie PLN, a walutą kredytu jest PLN, a w konsekwencji kredyt podlega spłacie w PLN?
2. art. 41 p.w. i art 358 § 2 k.c. w zw. z art 56 k.c.: czy w przypadku uznania za niewiążące klauzul dotyczących ustalenia kursu wymiany walut przy wypłacie kredytu i spłacie jego rat oraz uznania w przypadku umowy kredytu denominowanego, że kredyt podlega spłacie i wypłacie w PLN, brak określenia wprost w umowie kredytu sposobu obliczenia kwot podlegających wypłacie na rzecz kredytobiorcy i spłacie na rzecz banku może zostać uzupełniony przez odwołanie do zastosowania przez analogię art. 41 p.w. lub art. 358 § 2 k.c. w zw. z art. 56 k.c., czy w takim przypadku wspomniane odwołanie jest niedopuszczalne?
3. art 69 ust 1 p.b. w zw. z art 385¹ § 1 k.c. w zw. z art 58 § 1 i 3 k.c.: czy uznanie za niewiążące klauzul dotyczących ustalenia kursu wymiany walut przy wypłacie kredytu i spłacie jego rat prowadzi do uznania umów kredytu denominowanego za umowy ważne, w których zobowiązanie obu stron podlega wykonaniu w CHF; czy za ważne, w których zobowiązanie obu stron podlega wykonaniu w PLN, przy przyjęciu oprocentowania według stopy LIBOR; czy za nieważne, albowiem nie ma możliwości określenia wysokości kwoty podlegającej wypłacie i spłacie w PLN?
4. Skarżący wskazał również na: „potrzebę rozstrzygnięcia, czy w sytuacji, w której zawarta przez strony umowa kredytu denominowanego określała kwotę kredytu, ilość i wysokość rat w CHF, a po usunięciu klauzul przeliczeniowych zobowiązanie z umowy kredytu nadal pozostaje

zobowiązaniem określonym w CHF, to czy po wyeliminowaniu abuzywnych klauzul przeliczeniowych umowa może być dalej wykonywana bezpośrednio w walucie kredytu?” oraz „potrzebę rozstrzygnięcia, czy w sytuacji zawarcia przez kredytobiorcę z bankiem negocjowanej, natychmiastowej transakcji wymiany walut dotyczącej kursu kupna waluty w zakresie uruchomienia transzy kredytu w myśl art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. może być poczytywane za udzielenie świadomej, wyraźnej i wolnej zgody na te postanowienia i ten sposób przywraca im skuteczność?”

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12 – nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12 – nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie

doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II PSK 193/21; oraz z 20 stycznia 2022 r. I CSK 790/21).

Wątpliwości przedstawione przez skarżącego nie cechują się przymiotem nowości. Zasada przyjmowania nieważności umowy w przypadku niemożności dalszego jej wykonywania po usunięciu klauzuli abuzywnej została już przesądzona w orzecznictwie TSUE oraz wydanych na jego podstawie ostatnich judykatach Sądu Najwyższego. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury w razie przyjęcia przez sąd, że po usunięciu klauzul uznanych za abuzywne umowa w dalszej części musi pozostać nieważna, należy dać prymat woli konsumenta, aby nie doprowadzić do jego nieuzasadnionego pokrzywdzenia (zob. m.in. wyrok z dnia 3 października 2019 r., C-60/18, w którym TSUE orzekł, że art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że z jednej strony skutki dla sytuacji konsumenta wynikające z unieważnienia całości umowy, takie jak te, o których mowa w wyroku z 30 kwietnia 2014 r., Kásler i Káslerné Rábai (C-26/13, EU:C:2014:282), należy oceniać w świetle okoliczności istniejących lub możliwych do przewidzenia w chwili zaistnienia sporu, a z drugiej strony, do celów tej oceny decydująca jest wola wyrażona przez konsumenta w tym względzie. W późniejszym wyroku z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, TSUE podkreślił jednak, że art. 6 i 7 dyrektywy 93/13 stoją na przeszkodzie temu, by sąd odsyłający usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli takie usunięcie

sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku poprzez zmianę jego istoty. Pogląd ten TSUE podkreślił ostatnio w wyroku wydanym w połączonych sprawach C-80/21 – C-82/21, wskazując że artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może stwierdzić nieuczciwy charakter nie całości warunku umowy zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, lecz jedynie elementów tego warunku, które nadają mu nieuczciwy charakter, w związku z czym warunek ten pozostaje, po usunięciu takich elementów, częściowo skuteczny, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku, który ma wpływ na jego istotę, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego. Kwestie były również przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, w tym kwestie te były w ostatnim czasie przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22, z 13 maja 2022 r. II CSKP 293/22, II CSKP 405/22, z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22, uchwała z 28 kwietnia 2022 r., III CZP 40/22).

Z kolei pierwsze sformułowane zagadnienie nie odnosi się do prawa, a stanowi polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi podczas wykładni umowy wiążącej strony. Sądy meriti ustaliły bowiem, że powodowi został udzielony kredyt w walucie polskiej, który następnie miał być wypłacony w kwocie arbitralnie przeliczonej przez Bank na franki szwajcarskie oraz spłacany w ratach wyrażonych również w tej ostatniej walucie. Niemożność ustalenia kwoty kredytu w sposób inny niż za pomocą przeliczników jednostronnie stosowanych przez skarżący Bank była zresztą jedną z przyczyn przyjęcia abuzywności postanowień umownych oraz braku możliwości dalszego wykonywania umowy po ich usunięciu.

Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

